

Jezuïeten



IN MEMORIAM

ELC Regio Lage Landen (Nederland / Vlaanderen)

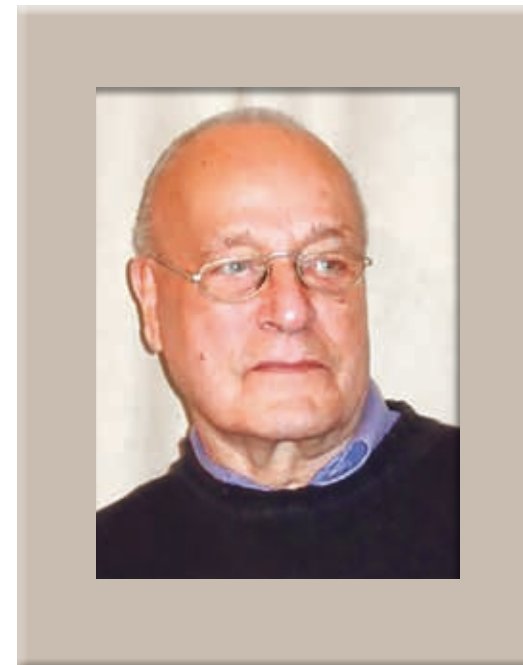
Allerzielen 2024

Voorwoord

Onze God schrijft met elk mens een persoonlijk verhaal.
AMDG

De volgende medebroeders mogen hiervan getuigen:

Pater Peter Koper (1931 – 2023)	<i>pagina 3</i>
Pater Ben Stoffels (1937 – 2024)	<i>pagina 5</i>
Pater Nico van Westen (1931 – 2024)	<i>pagina 7</i>
Pater Ernst Bolsius (1928 – 2024)	<i>pagina 9</i>
Pater Jos Snyders (ACE) (1926 – 2024)	<i>pagina 11</i>
Pater Georges Cerfontaine (ACE) (1925 – 2024)	<i>pagina 13</i>



In Memoriam Peter Koper (1931-2023)

Peter was het derde kind in een katholiek gezin dat op een derde verdieping woonde in Amsterdam Oud-West, zes jongens en een zusje. Toen hij 10 jaar oud was verloor hij door een verkeersongeluk zijn oudste broer Tonny; toen hij 15 jaar was kreeg hij zijn broertje Jos, een mongooltje met een zwaar hartgebrek. Beide gebeurtenissen hebben een zwaar stempel gedrukt op het gezin. Ondanks dat keek Peter terug op een gelukkige jeugd met een heel zorgzame vader en moeder.

Op zijn 12e ging Peter naar het Ignatiuscollege, waar hij het gymnasium deed. Op 7 september 1952 trad Peter in navolging van zijn oom Jan

Koper in bij de jezuïeten in Grave. Op 31 juli 1962 werd hij priester gewijd in Maastricht.

Na zijn priesterwijding werkte Peter als retraineleider en agoog in Huize Regina Pacis/Kapellerput in Heeze, waar hij het accent hielp verleggen van retraites naar vormingswerk in een bredere zin. Van 1973 tot 1983 was Peter studentenpastor in Utrecht in samenwerking met de Evangelische Universiteits Gemeente; daar werkte hij in een team van drie katholieke pastores en zeven dominees.

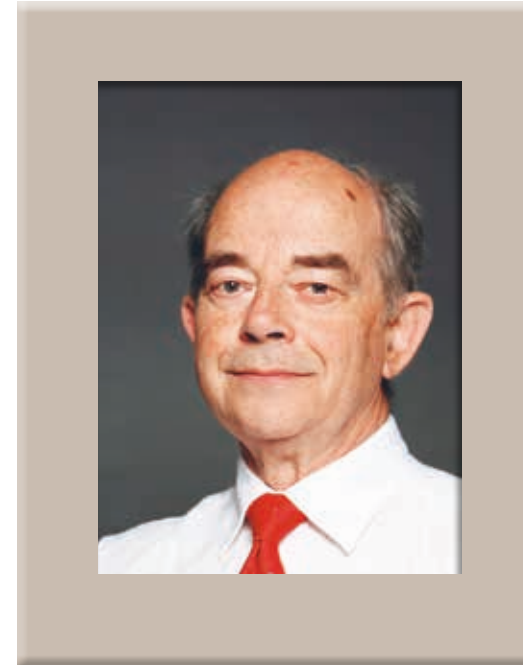
Vanaf 1973 specialiseerde Peter zich in de psychosynthese door cursussen en stages te lopen in Nederland, Amerika en Engeland. Vanuit zijn eigen Centrum in Utrecht, eerst aan de Nieuwe Gracht, later aan het Jansveld heeft hij tot op hoge leeftijd vele mensen als therapeut, individueel of in groepsverband, begeleid en hen geholpen om hun eigen weg te vinden. Hij was daarbij geen zachte heelmeester. Hij eiste veel van mensen die bij hem in therapie gingen. Intuïtief voelde hij aan of mensen eerlijk waren en hij ging heel diep naar het kernpunt. Vaak zag hij al vroeg wat iemand zou kunnen zijn als het puin eenmaal geruimd zou zijn en de zelfwording gerealiseerd. In de boekjes *Ga je naar de horizon en Zomaar mensen*, die hij over zijn ervaringen schreef, gunt hij ons een blik in zijn werkwijze en de heilzame uitwerking die die had op vele mensen van allerlei slag.

Verhalen waren voor Peter als predikant en als therapeut heel belangrijk; verhalen uit de Bijbel, maar ook sprookjes vanuit heel de wereld en de wereld van de dromen. Als priester-therapeut besteedde hij in de therapie meer aandacht aan het transcendente dan gebruikelijk bij therapeuten. Psychosynthese is de enige richting in de psychologie die daar echt voor open staat en er oefeningen voor aanbiedt.

Peter ging regelmatig voor in parochies en bij religieuze gemeenschappen. Hij was ook bijna dagelijks te vinden in de Domkerk, waar hij graag mediteerde. Bij zijn uitvaart hield ds. Willem Roskam, de predikant van de Domkerk, de overweging, aan de hand van de door Peter gekozen teksten over de roeping van Samuel (1 Sam. 3,1-10) en Lucas 12:49-53 over het vuur van het Evangelie en de verdeeldheid die dat oproept. In die overweging benoemde hij de spanning die er in Peter leefde, zijn levenslange zoektocht om priesterschap en profetie in synthese te brengen en te houden.

Er leefde in Peter een liefde voor de traditie, voor het Gregoriaans en andere religieuze muziek, hij was gevoelig voor kunst, speelde goed piano en orgel en kon prachtige wanden en tafelkleden borduren. In Peters karakter zat echter ook de profetische kant om de waarheid klip en klaar te verkondigen. Hij bespaarde de waarheid niet als hij dacht dat dat je kon bevrijden.

Lang heeft Peter alleen gewoond in een groot huis in de binnenstad van Utrecht, waar hij veilig zijn cliënten kon ontvangen. Hij deed zijn werk met veel plezier, hij noemde het een soort verslaving, maar wel een gezonde verslaving. Toen zijn gezondheid dat niet meer toeliet en bovendien zijn goede vriend Hans, de koster van de Domkerk, plotseling stierf kwam hij in april 2023 naar het verzorgingshuis Aqua Viva in Nijmegen. Hij heeft zijn uiterste best gedaan om zich aan te passen aan dit geheel andere leven, maar zijn gezondheid ging snel achteruit. Hij bleef helder van geest tot het einde, maar zijn krachten waren op. Op 19 september had hij 's morgens nog gebeld met zijn broer en boodschappen besteld. In de namiddag overleed hij, rustig zittend in zijn stoel.



Benoît Stoffels (1937-2024)

Benoît werd in Ginneken en Bavel geboren als laatste kind in een gezin met zeven kinderen. Zijn vader was militair. Al spoedig verhuisde het gezin van het Ginneken naar het Gooi. Hij behaalde het diploma Gymnasium B aan het Ignatius College in Amsterdam, waar hij actief was als bestuurslid van academie en Mariacongregatie. Op 7 september 1956 trad hij in bij de jezuïeten in Grave. Hij studeerde filosofie in Nijmegen en theologie in Maastricht en Amsterdam. Op 20 april 1968 werd hij priester gewijd in de Lucaskerk in Amsterdam Osdorp.

Na zijn priesterwijding werd Benoît gedurende 15 jaar leraar godsdienst aan het College van De

Breul in Zeist, waar hij zijn leerlingen wist te boeien door zijn originele wijze van lesgeven. Buitenschoolse activiteiten zoals de tochten naar Taizé, meditatielessen en kloosterweekenden maakten grote indruk. Getuigenissen bij zijn uitvaart van oud-leerlingen zowel als van collega-docenten schilderen een prettige collega en een boeiende docent die op het leven van zijn leerlingen een blijvende invloed heeft gehad, vooral door hen gevoelig te maken voor het mysterie in de aardse werkelijkheid; durven accepteren dat niet op alle vragen antwoorden zijn.

Deze periode werd in 1973 onderbroken door zijn tertiaat in India, dat voor hemzelf een zeer leerzame en spirituele periode was, evenals de sabbatperiode die hij in 1993 in Wales mocht doorbrengen. Daar heeft hij een innerlijke heilige ruimte gebouwd en zijn eigen symbolen geschapen, die hem kracht gaven bij zijn werk. Dat is niet altijd gemakkelijk geweest. Maar het lag ook niet in het karakter van Benoît om makkelijk voor zichzelf te zijn. Het was ook geen garantie dat hij geen fouten maakte. Niet iedere fase van zijn leven bood hem de mogelijkheden om zijn beste kwaliteiten tot gelding te brengen. Maar hij hielp als begeleider bij retraites om mensen die heilige ruimte ook in zichzelf te laten ontdekken.

Van 1984 tot 1992 was hij lid van het pastorale team van de Aloysius Parochie in Utrecht en van 1993 tot 2001 was hij moderator van het pastorale team in Delft, waar hij probeerde de verschillende parochies in een fusie bijeen te brengen.

Dat was niet de gelukkigste tijd voor Benoît, aangezien zijn inspanningen voor de noodzakelijke hervormingen door anderen nog niet als urgent werden erkend.

Gelukkiger was zijn tijd als spiritueel en docent aan de priester- en diakenopleiding in Bovendonk. Daar was hij werkzaam van 2003 tot 2011. Hij doceerde meerdere vakken en was geestelijk leidsman voor menige student, wat hij ook voor velen bleef na hun wijding. Benoît bleef ook nauw verbonden met de verschillende taken van zijn familie. Hij ging voor in vieringen van huwelijk, doopsel en begrafenis. Hij was een goed liturg, die mensen meenam om, zoals hij zelf schreef in een artikel, te vieren wat groter is dan ik en groter dan wij, groter dan deze tijd en deze plek en wat toch heel intens hier en nu werkelijk is. Hij hield er ook van om diepgaande gesprekken te voeren met zijn neven en nichten; die gesprekken bereidde hij altijd goed voor.

Benoît had een brede belangstelling. In zijn jonge jaren was hij lid van het Romaans Genootschap en werkte hij mee aan publicaties over deze bouwstijl. In zijn latere jaren genoot hij van de filosoof Paul Ricoeur, wiens moeilijke boeken hij in het Frans bleef doorworstelen tot hij het helemaal begreep. Hij hield van klassieke muziek en speelde zelf cello op een familiestuk, totdat zijn reumatische vingers niet meer meewerkten. Benoît was een aangename huisgenoot. Hij kon voortreffelijk koken en heeft menig feestmaal in kleine communiteiten verzorgd. Maar hij was

ook niet bang voor conflicten en kon dan vurig uit de hoek komen.

Van 2011 tot 2015 vervulde Benoît een staf-functie in het kloosterbejaardenoord Berchmanicum Nijmegen, waar hij na een korte periode in Mechelen als bewoner terugkeerde in 2018. Zijn boekencollectie ruimde hij op. Alleen boeken over het Hooglied van Salomon bleven staan. Na een corona infectie in 2021 ging zijn gezondheid fysiek en cognitief gestaag achteruit en op zondag 21 januari 2024 stierf hij na een kort ziekbed in alle rust.



Nico van Westen
(1931-2024)

Nico werd geboren in het Hanzestadje Doesburg, aan de IJssel, de kleinste gemeente in de Achterhoek. Zijn vader was onderwijzer aan de katholieke jongensschool. Het gezin telde drie zonen, van wie Nico de oudste was. De lagere school doorliep hij in de school van zijn vader. In de oorlogswinter van 1944 volgde hij even de MULO, maar na de oorlog ging hij naar het stedelijk gymnasium in Zutphen. Na twee jaar verhuisde hij naar het bisschoppelijk college in Sittard, waar hij het diploma Gymnasium B behaalde. Hij maakte kennis met de jezuïeten door de recollecties die zij in Sittard gaven en op 7 september 1950 trad hij in Grave bij hen in. Na zijn studie filosofie, natuur- en scheikun-

de en theologie werd hij op 11 juni 1966 priester gewijd in Maastricht.

Het werkzame leven van Nico speelde zich in Amsterdam af. Eerst als leraar aan het Ignatius College, vervolgens als technicus aan het Instituut voor Lerarenopleiding bij de Vrije Leergangen van de Vrije Universiteit en Hogeschool Holland. Hij zorgde vooral voor het talenpracticum. Hij was geliefd bij al zijn collega's. Hij werd geroemd als een bijna onuitputtelijke bron van kennis op het gebied van natuurkunde, scheikunde, wiskunde, elektronica, fijnmechanica, fotografie en geluid. Als het echt moeilijk werd en docenten en studenten er niet meer uitkwamen, dan was altijd Nico nog in de buurt om de problemen op te lossen. Toch was hij bescheiden.

Op de zondagen assisteerde hij in meerdere parochies in en rond Amsterdam, vooral Volendam, waar hij op de fiets heen ging. Hij was geliefd als celebrant: zijn preken waren kort, maar relevant en goed aangepast aan zijn gehoor. Een van zijn parochianen uit Volendam vatte het in een felicitatiebrief als volgt samen: "U besteedt altijd veel aandacht aan de historische context en legt tegelijkertijd een verbinding met de actualiteit van vandaag, met soms heel subtiel verpakte relativeringen en kritische kanttekeningen." Na zijn pensionering ging hij nog lang door met deze assistenties. Ook op andere wijze maakte hij zich nuttig om het Woord Gods onder de

mensen te brengen: als technicus heeft hij de geluidsinstallatie in vele kerken verbeterd.

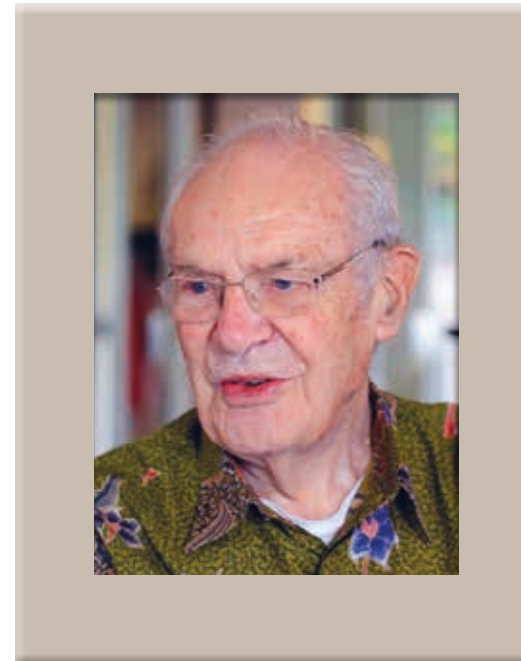
Aanvankelijk woonde hij in het Ignatius College, maar toen die communautiteit werd opgeheven werd hij, met zijn praktisch inzicht, de spil van de kleine communautiteit aan de De Laressestraat. Hij beheerde de keuken, deed boodschappen, kookte vaak, iedere vrijdag bakte hij scholletjes die hij vers kocht in de Kinkerstraat en hij weckte nog heel ouderwets groenten. In 2013 verhuisde hij naar het kloosterbejaardenoord Berchmanianum in Nijmegen. De kamers die hij bewoonde waren gespeend van elke gezelligheid en leken nog het meest op een werkplaats. De zendapparatuur die hij in navolging van zijn vader als radioamateur gebruikte (onder de roepnaam PAoACM) overheerste het meubilair, dat verder voornamelijk uit gereedschap bestond en mappen met technische details van zijn werkzaamheden. Het was redelijk geordend, maar weggooiën stond niet in zijn vocabulaire.

Hij was een aangename huisgenoot, rustig, betrouwbaar, flexibel, behulpzaam, erudiet, humoristisch op een subtiele wijze. Hij had een encyclopedische kennis op talrijke gebieden, uiteraard op technisch vlak, maar ook op het gebied van bijvoorbeeld kerkelijk recht en geschiedenis. Hij drong zich niet op, maar zijn bijdragen aan het gesprek waren altijd ter zake. Vaak zag je hem na tafel nog even een artikeltje lezen in een of andere encyclopedie

en bij zijn laatste bezoek aan het ziekenhuis, twee dagen voor zijn dood, las hij tussen de onderzoeken door de biografie van Antoine Lavoisier, de grondlegger van de moderne scheikunde. De dokter stond perplex.

Nico was ook een gewaardeerd lid van het huisconsult in Amsterdam en van de bewonerscommissie in het Berchmanianum in de spannende tijd voorafgaand aan de verhuizing naar Aqua Viva. Tot een week voor zijn dood verzorgde Nico de Eucharistieviering op vrijdag, al ging zijn gezondheid steeds verder achteruit. Die wekelijkse viering was voor Nico zelf ook heel belangrijk.

Toen hij van de dokter hoorde dat zijn lichaam op was en dat hij zich moest voorbereiden op het einde, nam hij die avond van zijn medebroeders een voor een afscheid, ging naar bed en gaf zich over aan de Heer. De dag erna overleed hij, op zaterdagmiddag 17 februari. 🙏



Ernst Bolsius (1928-2024)

Ernst en zijn tweelingbroer werden geboren in Bergen op Zoom, waar zijn vader huisarts was. Ze hadden nog een broer, die 9 jaar ouder was. Toen Ernst 10 jaar was verhuisde het gezin naar Den Haag, in de parochie van de Elandstraatkerk. Tijdens de oorlog volgde Ernst het Gymnasium aan het Aloysius College. De oorlog drukte zwaar op het gezin van de drukbezette huisarts.

Op 7 september 1946 trad Ernst in bij de jezuïeten in Grave. Hij studeerde Engels aan de Universiteit van Nijmegen en hij werd priester gewijd in Maastricht op 30 juli 1960. Na zijn tertiaat in Dublin werd hij enige jaren leraar in De Breul in Zeist.

In 1966, vlak na de bloedige coup, vertrok Ernst naar Indonesië, waar hij gevraagd was om docent Engels te worden aan de lerarenopleiding IKIP Sanata Dharma in Yogyakarta. Hij werd daar ook directeur van het befaamde studenteninternaat Realino, waar menig kader voor Kerk en maatschappij werd gevormd. In Realino was Ernst heel graag. De studenten kwamen uit heel Indonesië en Ernst probeerde tussen hen een nationale cohesie op te bouwen en een thuissituatie te creëren, waarbij hij zelf een soort vaderfiguur was. Aan die periode heeft Ernst veel vrienden overgehouden, mensen die later vaak een belangrijke functie bekleedden in de maatschappij. In 1985 verhuisde Ernst naar Jakarta, waar hij Engels doceerde aan de Filosofische Hogeschool Dryarkara en waar hij "pater unit" werd in een van de vele huizen in de stad waar de schoollastieken woonden. Ernst was heel gelukkig in Indonesië.

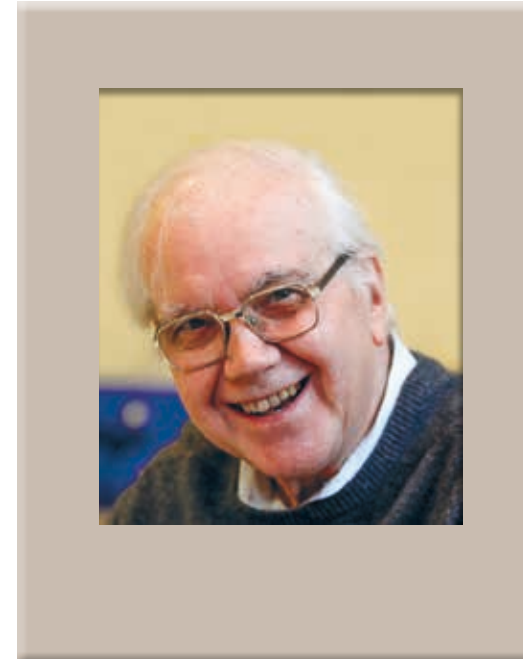
Toch keerde hij in 1988 terug naar Nederland omdat hij voelde dat de Kerk van Indonesië met haar overvloedige roepingen geen missionarissen meer nodig had. Hij werd pastor in Eelde en Haren in het bisdom Groningen en van 1998 tot 2011 in de Krijtberg in Amsterdam. Daar zette hij zich ook in voor het drugspastoraat en voor de KKI (de Indonesische parochie in Nederland). In 2011 verhuisde hij naar het kloosterbejaardenoord in Nijmegen, waar hij op zondagen nog lang assistenties verleende in parochies.

Ernst was een temperamentvol en eigenzinnig man. Dat was niet altijd makkelijk voor zijn omgeving, maar het was ook de motor van de energie waarmee hij zich inzette voor het apostolaat. Met dat temperament preekte hij in de parochies van Groningen, de Krijtberg en de KKI, waar mensen door geboeid raakten, ook als zij het niet altijd met hem eens waren, want Ernst hield ervan om wat te provoceren. Een parochiaan uit Amsterdam heeft de boeiendste preken van Ernst gebundeld en tweetalig uitgegeven. Zijn preek bij gelegenheid van een belangrijke vergadering van de jezuïeten over Mat. 5,30 werd nog jaren nadien vaak geciteerd door medebroeders als een bewijs van de radicaliteit van Ernst. Hij was radicaal en authentiek en daar heeft Ernst dierbare en trouwe vrienden mee gemaakt, zowel in Indonesië als in Nederland.

Het hart van Ernst ging uit naar de underdog. Om status gaf hij niet, om schone schijn al helemaal niet. Hij was niet afkerig van macht – hij kon in voorkomende gevallen op zijn strepen staan – maar macht moest in dienst staan van het Koninkrijk Gods. Als je ergens de leiding gegeven wordt opent dat nieuwe mogelijkheden, maar het eist ook een grotere verantwoordelijkheid. Daar waar macht misbruikt werd verzette hij zich. Hij klampte zich zeker niet vast aan het oude: meerdere malen in zijn leven heeft hij besloten tot een drastische verandering: van Nederland naar de missie, van Indonesië terug naar Nederland, van

Groningen naar Amsterdam, telkens vanuit een situatie waar hij gelukkig was naar een nieuwe onzekere uitdaging omdat hij daar meer van nut kon zijn.

Ernst stierf een paar weken voor zijn 96ste verjaardag. De laatste jaren waren moeilijk voor hem. Langzaam gingen zijn lichamelijke en geestelijke krachten achteruit, waar hij zich sterk tegen verzette, want hij had zijn vrijheid en autonomie buitengewoon lief. Maar uiteindelijk waren zijn krachten op en in de avond van 15 mei stierf hij in alle rust. 🕊️



Pater Jos Snyders (ACE)
(1926 – 2024)

Pater Jos Snyders werd geboren in Borgerhout (Antwerpen) op 14 september 1926 als derde kind van Honoré Snyders en Victorine Van De Wouwer. Het oudste kind, Paula, is vroeg gestorven, een oudere broer werd Norbertijn van Postel. Met de fiets reed hij van Koningshof, Schoten, naar het Xaveriuscollege waar hij de Latijns-Griekse humaniora volgde.

Hij was 20 jaar toen hij intrad in Drongen. Na de twee jaren noviciaat studeerde hij één jaar klassieke talen. Daarna kwam de filosofie van 1949-1952 te Leuven in de Minderbroedersstraat, gevolgd door twee jaar sociale en economische wetenschappen aan de universiteit van Leuven. Zijn regentie (stage) bracht hij

door in het college van Aalst als surveillant en leraar.

Voor de studie van de theologie verbleef hij drie jaren lang in de Minderbroedersstraat te Leuven om voor het vierde jaar over te stappen naar het nagelnieuwe huis van Heverlee. De priesterwijding ontving hij daar in 1959 van mgr. Emiel Jozef De Smedt. Om zijn vorming te voltooien deed hij zijn derde jaar noviciaat in Paray Le Monial (Frankrijk).

Zijn apostolisch leven speelde zich hoofdzakelijk af in Leuven bij de studenten: als directeur van het studentenhuis Bellarmino, als leider van gespreksgroepen, van Bijbelgroepen en van GCL-groepen. Maar bekendheid verwierf hij op de eerste plaats als pastor van de Universitaire Parochie. Zijn optreden had op het eerste gezicht niets heel opmerkelijks. Hij liep minder in de kijker dan sommige van zijn jongere collega's; hij was eerder een mens van de ontmoeting, van de vriendschap.

Men zou haast vergeten dat Jos nog wat anders heeft gedaan: hij werkte in de periode 1974-1976 in Kigali en Cyangugu in Rwanda. In het Centre Christus te Kigali was hij leider van bezinningen en ook directeur; in Cyangugu was hij korte tijd socius (assistent) van de novicenmeester.

Binnen de Vlaamse jezuïetenprovincie heeft Jos verschillende opdrachten vervuld: redac-

teur van het tijdschrift Cardoner, Algemeen Kerkelijk Assistent van de GCL (Gemeenschap van Christelijk Leven), overste van het vormingshuis in de Windmolenveldstraat, lid en voorzitter van de vormingscommissie. Soms heeft hij opdrachten gekregen die niet helemaal zijn ding waren. In kleine gemeenschappen werd iedereen geacht om beurten te koken. Welnu, dat wilde bij hem niet zo best lukken.

Al die tijd was hij ook scriptor (schrijver); dat lag hem heel goed. Zijn geestelijke conferenties, het begeleiden van gespreksgroepen, het voorgaan in vieringen brachten hem tot het neerschrijven van bezinningsteksten. Hieruit zijn niet minder dan acht publicaties voortgekomen. Inspiratie vond hij onder meer in het leven en de spiritualiteit van twee moderne figuren: Dietrich Bonhoeffer en Eddy Hillesum. Aan die laatste heeft hij trouwens een levensbeschrijving gewijd.

Toen hij 73 jaar oud was geworden, in 1999, kwam hij in Heverlee wonen. Hij voelde zich oud en verkoos een eerder teruggetrokken bestaan te leiden. Alhoewel. Zijn opdrachten bleven "geestelijk dienstwerk" en "schrijver". Hij ontving nog steeds mensen voor persoonlijke retraites. Nieuwe energie vond hij in de dagelijkse rit naar het bezinningscentrum van de Zusters van Liefde, De Bron, in Lovenjoel. Die zagen hem graag komen om in de eucharistie voor te gaan. Hij wordt er als het ware lid van een nieuwe religieuze familie. Toen het

autorijden een probleem werd, is deze dienst ook weggevallen.

In de gemeenschap ontving hij de laatste tijd nog geregeld bezoek en vroeg hij medebroeders voor een gesprek. Hij leidde zijn leven volgens een heel strikte dagorde met als vaste ingrediënten: gebed, lezing, en kruiswoordraadsels. Voeg daarbij het beluisteren van klassieke muziek, zijn enige eigenlijke hobby. Maar dat kon niet beletten dat zijn ogen zwakker werden en dat hij, die zich al sinds vele jaren mankend moest verplaatsen, meer en meer hulpeloos werd. Hij wilde koste wat kost standhouden en was heel ongelukkig toen hij de rollator moest omruilen voor de rolstoel.

Het einde kwam sneller dan verwacht. Hij is overleden op woensdag 24 juli 2024 - 97 jaren oud. Op zijn uitvaart geen familieleden: die had hij allen overleefd. Maar vele vrienden, die waren er wel. 🕊️



Georges Cerfontaine (ACE)
(1925-2023)

Zeven maanden voor zijn honderdste verjaardag stierf pater Georges Cerfontaine, geboren op 8 april 1925 in Hoboken bij Antwerpen. Hij was het oudste lid van de jezuïetenregio van de Europese Lage Landen én van de jezuïetenprovincie van Centraal Afrika. Zijn vader en moeder waren beiden afkomstig uit het Luikse, maar vader werkte als tekenaar bij de Metallurgie Hoboken. Georges volgde de Latijns-Griekse humaniora in het Antwerpse O.-L.-Vrouwecollege en was er lid van de jeugdbeweging K.S.A.

Na de retorica trad hij in bij de jezuïeten op de ongewone datum van 4 augustus om te voorkomen dat hij in die oorlogstijd zou opge-

eist worden. Na het noviciaat deed hij één jaar klassieke studies in Drongen en daarna twee jaar filosofie; het eerste in Godinne, het tweede in Egenhoven.

Georges vertrok voor het eerst naar het toenmalige Belgisch Congo in 1948. Daar zou hij een stageperiode, de "regentie", doorbrengen van vier jaar. Hij ging aan het werk in Kisantu als directeur van de lagere school verbonden met de parochie van La Sainte Famille. Ook was hij een jaar bestuurder van de lerarenopleiding in Kingunda. Zijn pedagogisch werk zou een rode draad vormen doorheen zijn activiteit als missionaris.

In 1952 begon hij de vierjarige theologiestudie in Leuven, waar hij op 24 augustus 1955 priester gewijd werd. Terug in Congo studeerde hij eerst nog een jaar pedagogie waarna hij twee jaar lang diocesaan hulpinspecteur werd bij de ba-Kongo en bij de ba-Yaka in het bisdom Popokabaka. Hij keerde terug naar Drongen voor zijn derde noviciaatsjaar om daarna, opnieuw in het bisdom Popokabaka, inspecteur van het lager onderwijs te worden (1962-1965). Niet te verwonderen dat zijn medebroeders zich hem vooral herinneren als inspecteur van de lagere scholen.

Maar Georges was heel veelzijdig en werd ingezet op verschillende plaatsen in verschillende functies: pastoor, excurrens ("broussard"), minister, econoom, studieprefect. Je

hebt een goede kaart van de streek nodig om zijn verplaatsingen goed te kunnen volgen.

In 1976 vond een grote verandering plaats: hij ruilde de missie van Popokabaka voor Rwanda. Daar werd hij, tot 1983, leraar in het college van Gysenyi, medewerker in het Centre Christus en bovendien studieprefect en vice-overste met de opdracht een nieuw gebouwencomplex op te richten.

Na zeven jaar Rwanda volgde opnieuw een periode van zeven jaar in Congo in het economaat en in de Servico in Kinshasa waar hij vele bezoekers verwelkomt heeft. De Servico was immers de dienst die zorgde voor de bevoorradings van de missieposten dieper in het binnenland – het vertrekpunt van vele, soms avontuurlijke tochten. Hij was er graag gezien maar niettemin volgde daarop toch weer twee jaar als leraar en minister in Kisantu.

Na één jaar rust in Antwerpen werd hij teruggeroepen voor een tweede termijn in Rwanda waar hij nu meewerkte aan de oprichting van het sociaal-cultureel centrum dat bij het Centre Christus behoorde. Hij was er tijdens de gruwelijke genocide in 1994 getuige van de moord op drie Rwandese medebroeders en op veertien gasten die op retraite waren. Dat was een zware schok waarvan Georges zich slechts moeizaam herstelde en de reden om definitief naar België terug te keren 46 jaar na zijn eerste afreis. Hij werd nog opgeroepen

om te getuigen voor het tribunaal van Arusha maar daarmee sloot hij zijn Afrikaanse tijd af.

In Oostakker-Lourdes werd hij overste van de gemeenschap die het bedevaartsoort bediende. Hij ontving en begeleidde er groepen bedevaarders en bezinningsgroepen. Toen zijn termijn als overste afliep werd de zorg voor het bedevaartsoord overgedragen aan het bisdom Gent. Georges verhuisde naar Mechelen waar hij van 2002 tot 2019 de trouwe rechterhand van de kerkprefect was en velen in de kerk onthaalde. Daarnaast was hij pastoraal werkzaam in enkele rusthuizen.

In het voorjaar van 2019 kwam zijn tijd om naar Heverlee te verhuizen; hij besefte dat hij er gekomen was om te rusten en te bidden voor de Kerk, de wereld en de Sociëteit. Tegelijk bleef hij zijn man staan in huis en bleef hij belangstelling tonen voor wat er in die grote gemeenschap omging. De tijd ging er langzaam voorbij, maar hij bleef deze met grote gelatenheid beleven. Zijn bezoekers konden nog steeds iets merken van zijn gekend gevoel voor humor. Op het ziekenkwartier verzwakte zijn gezondheid langzaam tot hij in volle overgave op 27 augustus rustig naar zijn Schepper is teruggekeerd. 🙏

Een vrije bijdrage vanwege alle familieleden en kennissen die deze uitgave ontvangen, is hartelijk welkom (richtprijs: 7 euro).

Over te schrijven op:
BE02 4352 0547 1140 (KREDBEBB)
van Sint-Jan Berchmansseminarie vzw
Koninginnelaan 141
1030 BRUSSEL

vermelding:
'in memoriam SJ 2024 reeds ontvangen'.

Verantwoordelijke uitgever:
Bart van Emmerik SJ
Prinsstraat 17
2000 ANTWERPEN
socius.elc@jezuieten.org

Redactie van de bijdragen:
Jan BENTVELZEN SJ
Guido DIERICKX SJ

Foto IHS - monogram
Rik DE GENDT SJ
Pastorie St Paulus
9300 AALST

Coördinatie
Wiggert MOLENAAR SJ
Oude Abdij
Drongenplein 26 A
9031 GENT-DRONGEN

Allerzielen 2024

